

ပျူခေတ်နှင့်ပုဂံခေတ် နှစ်ခေတ်အတွင်း ကြားကာလဟူ၍ ရှိပါသလော

ရည်စိန်

(၃)

ပျူတို့ ဝိကြမ(ဝိကရမ)မင်းဆက်သည် သရေခေတ္တရာကို ဗဟိုပြု၍ အုပ်စိုးနေချိန်တွင် ပျူ-မြန်မာတို့နှင့်မျိုးနွယ်အားဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ ဘာသာစကားအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ နီးနွယ်သော ရှေးဟောင်းလော်လော်တို့သည် ယခု ယူနန်နယ် တာ့လီ Ta-Li ဒေသတွင် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ တည်ထောင်လာ၏။ ထိုနိုင်ငံကို နန်ကျောက်ဟုခေါ်၏။ သက္ကတအမည်အားဖြင့် ဂန္ဓရတိုင်း ဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်။ ။စိန့်တိုင်းနှင့်ဂန္ဓရတိုင်း(ဂန္ဓလရာဇ်တိုင်း)သည် မူလအခါ၌ ထပ်တူ မဟုတ်ကြောင်း သမိုင်းသုတေသီများ သတိပြုရာသည်။ ထိုအကြောင်းကို ရည်စိန်၊ (စိန့်တိုင်း၊(စိန့်ပြည်)ဂန္ဓလရာဇ်တိုင်း ဥတည်ဘွား၊ တရုတ်တရက်ဟူသော အမည်များ၏အာရုံစူးစူး)၊ ဉာဏ်လင်းဓမ္မစာပဒေသာ၊ ၁၉၈၃-ခု၊ အောက်တိုဘာလ စာမျက်နှာ ၁၂၆-၃၃၈ ကိုရှု။

နန်ကျောက်ဟူသည် တောင်ဘက်စောနယ်ဟုအနက်ထွက်၏။ ကျောက်ဟူသည်ကား တရုတ်တို့က Chao ကို အသံလှယ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစာလုံးသည် မြန်မာဘာသာ စောနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ တိုင်း Tai သို့မဟုတ် ရှမ်းဘာသာ စင်(စလုံး-သတ်)နှင့်လည်းကောင်း ထပ်တူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် Nan-Chao ကို နန်စောဟု မြန်မာဆန်ဆန်ရေးသားကြသည်။

နန်စော သို့မဟုတ် ဂန္ဓလရာဇ်သည် ယူနန်နယ် တာ့လီဒေသ Tali Area ကို ဗဟိုပြုလျက် စိုးမိုးနေချိန်တွင် မြန်မာအစုထဲမှ အင်အားကြီးမားသော ရှေးဦးမြန်မာ Proto-Burman တို့သည် မဲခေါင်မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ရှေးဦးမြန်မာတို့သည် ခရစ်နှစ် သုံးရာစုတွင် စီချွမ်းနယ် Ssu-Chuan (Sichuan)အနောက်တောင်ဘက်တွင် ရှိနေသေးသည်။ တောင်ကင်းလွင်ပြင် TongKing Plain သို့မဟုတ် ဟနွိုင်းလွင်ပြင် Hanoi Plain မှတက်လာသော မြောက်ဘက် မွန်-ခမယ် Northern Mon-Khmer တို့၏ရွှေ့ပြောင်းဝင်ရောက်မှု Migration ကြောင့် ရှေးဦးမြန်မာတို့သည် စီချွမ်းနယ် အနောက်တောင်ဘက်တွင် ရပ်ဆိုင်းနေရ၏။ အချို့သော အစုကလေးသည် ဟာကွက် Vaccum ဖြစ်နေသော နေရပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပြီဟု တွေးထင်ဖွယ်ရှိသော်လည်း အလုံးအရင်း ဆင်းမလာနိုင်သေးချေ။ ခရစ်နှစ် (၇)ရာစုရောက်သော် အလုံးအရင်း ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် မြောက်ဘက် မွန်-ခမယ်တို့၏ရွှေ့ပြောင်းဝင်ရောက်မှု အရှိန်အဟုန် Migration Wave သည်လည်း အဆုံးသတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ရှေးဦးမြန်မာတို့သည် ပျူတို့ ဆင်းသည့်လမ်းခရီးအတိုင်း ရွှေသဲမြစ်ကို ကူးပြီး မဲခေါင်မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့တန်ရာသည်။ သူတို့၏အချက်အချာဒေသကား ယုန်ချန်း(င်) Yung-Ch'ang (ယခု ပေါင်ရှန်း Pao-Shan)ဖြစ်သည်။ ဤနေရပ်သည် နောင်အခါ မြန်မာသမိုင်းစာပေတွင် ဖော်ပြသော ရုံဆင်၊ ရုံရှန်၊ ဝန်စင်၊ ဝန်ဆင်ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးဦး မြန်မာတို့သည် မဲခေါင်မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ မည်သည့်အချိန်ကစ၍ ရောက်လာခဲ့သည်ကို မသိနိုင်တော့ပြီ။ သို့ရာတွင် ခရစ်နှစ် (၇)ရာစုထက် နောက်မကျနိုင်ဟု သေချာစွာ ပြောနိုင်သည်။ ခရစ်နှစ် (၅)ရာစုကတည်းကစ၍ အုပ်စုတစ်စုပြီးတစ်စု တဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာကောင်း ဆင်းလာခဲ့ပေလိမ့်မည်။

ebook is created by www.ShanYoma.Org

ရှေးဦးမြန်မာတို့သည် ခရစ်နှစ်(၇)ရာစု မတိုင်မီ မဲခေါင်မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်နေပြီးဖြစ်ကြောင်းကို အထောက်အထားမရှိပဲ လက်လွတ်စွယ် ပြောနေသည်မဟုတ်ချေ။ နန်စောမင်း ရှင့်လော်ဖီ Sheng-Lo-P'i (ခရစ်နှစ် ၇၁၂-၇၂၈) သည် အနောက်ဘက်တစ်ခွင်သို့ နယ်မြေချဲ့ထွင်ခဲ့ရာ ရှေးဦးမြန်မာတို့ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြောင်း မန်ရှူးကျမ်း Man-Shu တွင် ဖော်ပြထားသည်။ ရှင့်လော်ဖီ၏စစ်ဆင်မှုကြောင့် အချို့သော ရှေးဦးမြန်မာတို့သည် ယုန်ချန်း(ငါး)မှ သရေခေတ္တရာသို့ပေါက်သော ကုန်းလမ်းကုန်သွယ်ရေးလမ်းမကြီးအတိုင်း ပျူနိုင်ငံနယ်စပ်ဒေသ၊ တနည်းအားဖြင့် ယခုရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းသို့ဝင်ရောက်ကောင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။

နန်စောမင်းကော်လော်ဖဲင့် Ko-lo-feng(ခရစ်နှစ် ၇၄၈-၇၇၉)လက်ထက်၌ ခရစ်နှစ် ၇၆၂-၃ အကြားတွင် မိမိကိုယ်တိုင် စစ်တပ်ဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ပြီး အနောက်ဘက်တစ်ခွင်သို့ စစ်ဆင်ခဲ့ရာ ဧရာဝတီမြစ်ညှာပိုင်းသို့အထိ သိမ်းပိုက်ထားလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ပျူနိုင်ငံသည် နန်စောမင်း၏ဩဇာခံ ဖြစ်လာတော့သည်။ ထိုနောက် ကော်လော်ဖဲင့်၏မြေး ယီမိုရွန်း I-Mon-Hsun (ခရစ်နှစ် ၇၇၉-၈၀၈)သည် ခရစ်နှစ် ၇၉၄-ခုနှစ်၌ အနောက်ဘက်တစ်ခွင်သို့ စစ်ဆင်ပြန်၏။ ထိုနန်စောမင်းနှစ်ပါး၏စစ်ဆင်မှုသည် ရှေးဦးမြန်မာတို့အား ပျူနိုင်ငံအထဲသို့ပ တွန်းပို့လိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်တော့သည်။ သို့ရာတွင် ခရစ်နှစ်(၉)ရာစုရောက်လာသည့် တိုင်အောင် ရှေးဦးမြန်မာတို့၏ရွှေ့ပြောင်းဝင်ရောက်မှုအရှိန်အဟုန် အဆုံးမသတ်သေးချေ။ လူဦးရေ အလွန်များပြားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ခရစ်နှစ် ၁၀ ရာစုတွင်မူ ပြီးဆုံးသွားပြီဟု တွေးထင်ဖွယ် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် နန်စောတပ်ဖွဲ့တွင် အမှုထမ်းလျက် ရှိသော ရှေးဦးမြန်မာများကား ယူနန်နယ် အရှေ့ဘက်ပိုင်းသို့ ရောက်နေပြီး သူတို့၏ဆွေမျိုးများနှင့်အဆက်ပြတ်သွားလေပြီ။

နန်စောမင်း ကော်လော်ဖဲင့် Ko-Lo-Feng ၏စစ်ဆင်မှုကြောင့် မဲခေါင်မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းရှိ ရှေးဦးမြန်မာများ နှစ်စုကွဲသွားခဲ့၏။ အစုတစ်စုသည် သံလွင်မြစ်နှင့်ဧရာဝတီမြစ်ညှာအကြားသို့ ရောက်သွားပြီး အခြားတစ်စုကား ယုန်ချန်း(ငါး)မှ သရေခေတ္တရာသို့ပေါက်သော လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အပျံ့အနံ့ နေထိုင်လာကြသည်။ အမှန်မှာလည်း သံလွင်မြစ်နှင့်ဧရာဝတီမြစ်ညှာဘက်သို့ တရုတ်-အိန္ဒိယကုန်းလမ်း ကုန်သွယ်ရေးလမ်းခွဲတစ်လမ်းရှိ၏။ ဤလမ်းများအကြောင်းကို ထန်မင်းဆက်ဝန်ကြီးချုပ်လည်းဖြစ်၊ ပထဝီဝင်ပညာရှင်လည်းဖြစ်သော ကျာတန်းက မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်။

(၄)

ခရစ်နှစ် ၈၃၂-ခုနှစ် သို့မဟုတ် ပျူသက္ကရာဇ် ၁၉၄-ခုနှစ် ယီမိုရွန်း၏မြေး ချမ်းဖင့်ယို Chuan feng-Yu (ခရစ်နှစ် ၈၂၃-၈၅၉)၏တပ်ဖွဲ့သည် ယုန်ချန်း(ငါး)မှ သရေခေတ္တရာသို့ပေါက်သော ကုန်းလမ်းကုန်သွယ်ရေးလမ်းမကြောင်းအတိုင်း ဆင်းလာပြီး သရေခေတ္တရာသို့အထိ တိုက်ခိုက်လာ၏။ ပျူသုံးထောင်ကို ဖမ်းဆီးသွားပြီး ယခု ယူနန်နယ် ခွန်မင်းမြို့ Kun Ming တွင် နေရာချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခရစ်နှစ် ၈၃၅-ခုနှစ်၌ နန်စောတပ်ဖွဲ့သည် သံလွင်မြစ်ဝတွင်ရှိသော Mi-Chen (Lbir Cing ယခု ကြိုဖိန်)ကို တိုက်ခိုက်လာ၏။ မွန်အချို့ကို ဖမ်းဆီးသွားပြီး ဧရာဝတီမြစ်ညှာပိုင်းတွင် ရွှေကျင်လုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်စေသည်။

နန်စောတို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာချိန်တွင် ပျူတို့၏အင်အားသည် လွန်ခဲ့သောအနှစ် ၆၀ (ခြောက်ဆယ်)ထက်သာ၍ လျော့လာပါးနေပြီဖြစ်၏။ ပြည်တွင်းငြိမ်သက်မှုလည်း မရှိချေ။ ၎င်းတို့ လက်အောက်ရှိ မျိုးနွယ်စုတစ်စုသည် ပုန်ကန်ထကြွခဲ့သည်။ ထိုအခါ ပျူမင်းသည် ကုမာရစန္ဒြ Kumaraandra ဖြစ်၏။ နန်စောတို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်မှုလည်း ခံရ၊ ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှုလည်း ရှိနေချိန်တွင် ကုမာရစန္ဒြမင်း လွန်တော်မူသည်။ သရေခေတ္တရာ၌ ဆက်လက်မနေနိုင်တော့သဖြင့် ကုမာရစန္ဒြ၏ အဆက်အနွယ်တို့သည် ပျူတို့နေရပ်တစ်ခုဖြစ်သော တမ္ပ(ဒီပ)သို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားတော့၏။ ထို့နောက် တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်ကြာလတ်သော် တမ္ပ(ဒီပ)တွင် မြို့တော်တည်သည်။ အစဉ်အလာစကားအရ ပုဂံ(တမ္ပဒီပ)သည် ခရစ်နှစ် ၈၄၉-၈၅၀ အတွင်းတည်ခဲ့ကြောင်း သိရ၏။ ဤအချက်သည် သမိုင်းကြောင်းနှင့်ကိုက်ညီမှန်ကန်သည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်၏။ အကြောင်းမူကား ထိုသက္ကရာဇ်(၈၄၉-၈၅၀)သည် နန်စောတပ်ဖွဲ့ သရေခေတ္တရာသို့ ချဉ်းနင်းနှောင့်ယှက်ခဲ့သောနှစ်နှင့်တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်သာ ကွာသည်။ နန်စောပြည်တွင်း အေးချမ်းမှုရှိလာသောအခါ ပျူမင်းကုမာရစန္ဒြ၏အဆက်အနွယ်တို့သည် တမ္ပဒီပ(ပုဂံ)တွင် မြို့တော်တည်ခဲ့သည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် ကုမာရစန္ဒြမင်း၏အဆက်အနွယ်သည် ပုဂံ(တမ္ပဒီပ)သို့ ရွှေ့ပြောင်းပြီးနောက် ဆက်လက်အားနည်းလာ၏။ နောက်ဆုံး၌ နာလန်မထူနိုင်တော့ပြီ။

(၅)

ပျူမင်းကုမာရစန္ဒြ သက်တော်ထင်ရှားရှိနေစဉ်အခါ၌ ရှေးဦးမြန်မာတို့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းဘက်သို့ တစ်စုပြီးတစ်စု အတည်တကျ နေထိုင်နေကြပြီဟု တွေးထင်ဖွယ် ရှိ၏။ ပျူတို့သည် မိမိတို့သည် မိမိတို့နေရပ်ကို ဗြဟ္မာဝတ် ဗြဟ္မာဒေသဟုခေါ်သည်။ ရှေးဦးမြန်မာတို့သည် ထိုအမည်ကို ခံယူလာ၏။ မြန်မာဟူသော ဝေါဟာရသည် ဗြဟ္မာမှ မြွှာ၊ မြွှာမှ မြန်မာ ဖြစ်လာခြင်းသည်ဟုဆိုလျှင် မှားမည်မထင်ချေ။ ဘင်္ဂလားသားများသည် ယခုထက်တိုင် မြန်မာနိုင်ငံကို Brama desh ဟု ခေါ်ဝေါ်နေသေးသည် မဟုတ်ပါလော။

မြန်မာနှင့်ပျူတို့သည် မျိုးနွယ်အားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဘာသာစကားအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း နီးနွယ်၏။ သို့ရာတွင် ပျူတို့သည် အိန္ဒိယတိုင်းသားတို့နှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံခဲ့သည်မှာ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာညောင်းခဲ့သည်ကတစ်ကြောင်း မူလတိုင်းရင်းသားများနှင့်အခြားသောမျိုးနွယ်စုတို့နှင့်သွေးနှောသွားသူများ ရှိသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းများကြောင့် ပျူတို့ဘာသာစကားသည် သစ်ဆန်းလာ၏။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ပေါရာဏဟုခေါ်ဆိုသော စကားအချို့တွင် ပျူစကားများ ပါဝင်ကောင်း ပါဝင်ပေလိမ့်မည်။ ကျေးဇူးဟူသော ဝေါဟာရသည် ပျူတို့သုံးသော ထိုဝေါဟာရနှင့်ထပ်တူ ဖြစ်ခဲ့မည်။ အရင်းအမြစ်ချင်း တူမည်ကား ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိချေ။ ကျေးနှင့်ဇူး ကို ခွဲခြား၍ အနက်အဓိပ္ပါယ် မဖွင့်နိုင်ခြင်းကို ထောက်ထားခြင်းအားဖြင့် ပျူစကားများတွင် Compound Words များစွာ ရှိခဲ့ပေမည်။ ပျူတို့သည် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ တစ်သီးတစ်ခြားနေထိုင်ခဲ့သဖြင့် အဆုံးသတ်ပျည်း Finals များ မရှိတော့ချေ။ ယခုအခါ မြန်မာတို့ စာရေးသည့်အခါ Finals များ ထည့်၍ ရေးကြသော်လည်း ပြောဆိုရွတ်ဖတ်သောအခါ Finals သံ ပျောက်ကွယ်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။

ပျူနှင့်မြန်မာတို့သည် ဘာသာစကားအနွယ်တူပါလျက် ရှေးမြန်မာတို့သည် ပျူတို့ထံမှ အခြားယဉ်ကျေးမှုအချက်အလက်များကို ခံယူခဲ့ပါသော်လည်း ပျူစာရေးနည်းကို စွန့်ပယ်ခဲ့၏။ အကြောင်းမူကား ပျူအက္ခရာများကို ရေးမှတ်ရာ၌ ခက်ခဲလှသည်။ အကောက်အကွေ့ အတွန်းအတက် များလှ၏။ အချို့သောအက္ခရာများ ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်နေသည်။ အသံအနိမ့်အမြင့် Tones ရှစ်သံရှိသည်ဟုယူဆရ၏။ ပျူတို့သည် ရှေးပဝေသကီအခါ၌ တစ်မိဝမ်းတွင်း ဆင်းလာသောညီအစ်ကိုမောင်နှမများစွာ ခွဲခွဲကွဲကွဲသဖြင့် မတူညီသော သို့မဟုတ် ပျက်ပြားသွားသောဝေါဟာရများစွာ ပေါ်လာသည်။ ပျူအက္ခရာဖြင့်ရေးမှတ်ရာ၌ မလွယ်ကူသဖြင့် ရှေးဦးမြန်မာတို့သည် မွန်တို့ သုံးလျက်ရှိသော အက္ခရာမျိုးကို အသုံးပြုလာ၏။ မိမိဘာသာစကား(ရှေးဟောင်းမြန်မာဘာသာစကား)၏အသံထွက်ကို ထိုအက္ခရာများဖြင့် ရေးမှတ်လာသည်။ သို့ရာတွင် ပျူစာသည် ခရစ်နှစ် ၁၅ ရာစုအထိ မတိမ်ကောသေးဟု ယူဆရ၏။

(၆)

ပုဂံ(ပုကံ)ဟူသော အရပ်အမည်သည် ပုဂါမ သို့မဟုတ် ပျူရွာဟုအနက်ထွက်သည်။ ပုဂံသည် တမ္ပဒီပနှင့်ထပ်တူဖြစ်ပါသည်။ ထူးခြားသည့်အချက်တစ်ချက်ကား တရုတ် ထန်မင်းဆက်သမိုင်းသစ် အခန်း ၂၂၂ (ဂ)ပျူနိုင်ငံအကြောင်းတွင် ပျူတို့နေရပ် ၂၉၈ ခုအနက် ထင်ရှားကျော်ကြားသောနေရပ် သုံးဆယ့်နှစ်(၃၂)ခု၏နေရပ်အမည်စာရင်း တမ္ပဟူသော နေရပ်အမည်ပါရှိ၏။ တမ္ပဒီပဟူသောအမည်ကိုပုဂံခေတ်နောက်ပိုင်းကျောက်စာ(အတိအကျအားဖြင့် ဆရာတော်ရှင်ဒိသာပါမောက္ခကျောက်စာ)မှာ ထံမြတ်(တမ္ပဒီပ)ဟု ရေးသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုအရပ်အမည်သည် ပုဂံခေတ်နှောင်းတွင်မှ ပေါ်လာသောနေရပ်အမည်မဟုတ်ပဲ ပျူခေတ်ကတည်းက ထိုနေရပ်အမည် ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း အတိအကျ ပြောနိုင်သည်။

အနော်ရထာမင်းထက် စောသော၊ ရှေးကျသော မြန်မာမင်းများ ရှိခဲ့ပေမည်။ ထိုမင်းများအနက် စောရဟန်းမင်းနှင့် ကျောင်းဖြူမင်းသည် ရာဇဝင်ကျမ်းများတွင်သာမက ခိုင်လုံသော ကျောက်စာနှင့်မင်စာမှာလည်း ဖော်ပြထားသည်။ တူရွင်းတောင်ပေါ်ရှိ စောရဟန်းသိမ်ကျောက်စာအရ စောရဟန်းမင်းသည် တူရွင်းတောင်ပေါ်တွင် သိမ် Sima တစ်ခုတည်ခဲ့သည်ဟုဆို၏။ ကျောင်းဖြူမင်းသည် ကျောင်းဖြူတစ်ကျောင်းတွင် စံခဲ့သောမင်းဖြစ်တန်ရာသည်။ ထိုမင်းနှစ်ပါး၏ဘွဲ့အမည်များသည် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့်ဆက်စပ်မှု ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုမင်းများသည် အနော်ရထာမတိုင်မီက မြန်မာမင်းများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပုဂံမင်းဆက်သည် အနော်ရထာမင်းကစ၍ တည်ထောင်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်တန်ရာ။ သို့ရာတွင် အနော်ရထာမင်း၏လက်ရုံးရည်သည် လွန်ခဲ့သော မြန်မာမင်းများထက် သာလွန်သည်။

ပုဂံသည် ပျူတို့နောက်ဆုံးမြို့တော်ဖြစ်၏။ ပျူအားနည်းနေချိန်တွင် မြန်မာတို့သည် အားမွေးနေလျက်ရှိပြီ။ မြန်မာနိုင်ငံ

ebook is created by www.ShanYoma.Org

အလယ်ပိုင်းသို့ ရောက်လာသော ရှေးဦးမြန်မာတို့သည် မိမိအုပ်စု၊ မိမိအကြီးအကဲနှင့်လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားနေထိုင်ခဲ့ဟန်တူသည်။ သက်သေအခိုင်အလုံ သိရသောအုပ်စုနှစ်ခုရှိ၏။ ၎င်းတို့ကား တောင်တွင်းမင်းအုပ်စုနှင့်ထီလှိုင်မင်းအုပ်စု ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ ရှေးမြန်မာတို့သည် ယခင်ယူနန်နယ်အနောက်ပိုင်းမှာ နေထိုင်ခဲ့စဉ်အခါကဲ့သို့ မိမိတို့၏အကြီးအကဲကို မင်း Mang ဟု ဆက်လက်ခေါ်တွင်ခဲ့၏။ ယခုထက်တိုင် ဤပေါဟာရကို အချို့သောဒေသတွင် Min ဟုအသံထွက်ပဲ Mang ဟုအသံထွက်ပြီး ရွတ်ဆိုနေပါသေးသည်။ တောင်တွင်းမင်းအုပ်စုသည် ယခု တောင်တွင်းကြီးတွင် အခြေချနေထိုင်သောအုပ်စုဖြစ်၍ ထီလှိုင်မင်းအုပ်စုသည်ကား ယခုကျောက်ဆည်အစပ် မိတ္ထီလာနှင့်အလှမ်းမဝေးသော ဝမ်းတွင်းမြို့နယ်ရှိ ထီးလှိုင်ဖြစ်တန်ရာသည်။ ထိုအုပ်စုများအပြင် အခြားအုပ်စုများလည်း ရှိပေလိမ့်မည်။ အထောက်အထား မတွေ့ရသေး၍ မဖော်ပြနိုင်တော့ပြီ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အားနည်းနေသော ပျူတို့ပဒေသရာဇ်စနစ်၏လက်ငုတ်လက်ရင်းများကို ရှေးဦးမြန်မာတို့က ဆက်ခံခဲ့သည်ဟုတွေးထင်ဖွယ် ရှိ၏။ ပျူတို့နှင့်အေးချမ်းစွာ ယှဉ်တွဲလျက် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ခရစ်နှစ် ၁၆ ရာစုဦးပိုင်း ရောက်လာသည်တိုင်အောင် မြန်မာကျောက်စာတွင် ပျူဟူသောလူမျိုးအမည်ကို ဆက်လက်တွေ့ရသေးသည်။ မြန်မာတို့သည် ယူနန်အနောက်ပိုင်းတွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်အခါက မိမိတို့မှာ အုပ်ချုပ်မှုစနစ် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ပျူတို့နှင့်တွေ့ထိလာသောအခါ လက်ခံနိုင်သည့်အစိတ်အပိုင်းကို ခံယူခဲ့သည်ဟု တွေးထင်ဖွယ်ရှိ၏။ ပျူတို့သုံးခဲ့သော ပြက္ခဒိန်ကိုလည်း မြန်မာတို့လက်ခံခဲ့သည်။ နောင်အခါတွင် အခြေအနေအလိုက် လများကို တီထွင်လာသည်။

(၇)
နိဂုံး

ပုဂံခေတ်သည် ရှုတ်ခြည်းပေါ်လာသည်မဟုတ်ပဲ အနော်ရထာမင်း မတိုင်မီက ရှေးမြန်မာများ အထူးသဖြင့် စောရဟန်းမင်းနှင့်ကျောင်းဖြူမင်း စသောမင်းများက အခြေခံအုတ်မြစ်ချထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ပျူမင်း ကုမာရစန္ဒြ Kumara Candra ၏အဆက်အနွယ်များ အားနည်းသည်ထက်အားနည်းလာသည့်အခါကို ကြိုကြိုက်သဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်းတွင် တဖြည်းဖြည်း အင်အားတောင့်တင်းလာသော ရှေးဦးမြန်မာတို့သည် မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း၏အုပ်ချုပ်မှုကို ရယူထားလိုက်ပြီး ပျူတို့နေရာတွင်ထိုးဝင်လာတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ပျူခေတ်နှင့်ပုဂံခေတ်နှစ်ခေတ်အတွင်း ကြားကာလဟူ၍မရှိကြောင်းတင်ပြလိုပါသည်။

ရည်စိန်

မှတ်ချက်။ ။၁၉၈၅-ခုနှစ်၊ ဇွန်လထုတ် အမှတ်(၆) ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာ(၁၀၅ မှ ၁၀၇ထိ)၌ လာရှီသော ဆောင်းပါးကို ပြန်၍ စာစီရိုက်ထားပါသည်။